

ת"פ 48739/01/16 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד י ז

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 48739-01-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' ז

בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו, סגן הנשיאה
בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

י ז

הנאשם

ב"כ המאשימה: עוה"ד דפנה קרפל ומיכל בן דוד

ב"כ הנאשם: עו"ד אסף דוק

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירות כדלקמן:

אישום ראשון:

א. **תקיפת בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

ב. **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק.

אישום שני:

א. **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק.

2. על-פי המתואר באישום הראשון, בתאריך 28.8.15 הגיע הנאשם יחד עם אביו כדי לאסוף מהמתלוננת את בתם המשותפת בת השנתיים (להלן: "הקטינה"). המתלוננת יצאה מהבית יחד עם הקטינה, מסרה אותה לנאשם ונכנסה חזרה ללובי הבניין ונעמדה סמוך למעלית. אז הלך אחריה הנאשם, אחז בידה, החל לגדפה, ירק על פניה ומנע מממנה להיכנס למעלית בכך שחסם את דרכה באמצעות גופו. באותן נסיבות נכנס האב ללובי הבניין והוציא את הנאשם החוצה. אז נטל הנאשם אבן והשליכה לכיוון המתלוננת, אולם פגע בחלון הזכוכית של הבניין.

על פי האישום השני, בהמשך למתואר שלח הנאשם למתלוננת מסרון ובו צילום מסך בו הוא פונה לביטוח הלאומי בשל התעללות המתלוננת בקטינה, תוך שהוא רושם לה "תמיד אני אקדים אותך". בנוסף שלח הנאשם למתלוננת מסרון ובו כתב כי יתקשר לאחותה ואביה וכן "בואי נחזור לימים האלו", "השכנים ברעות בטח התגעגעו אליי".

3. הצדדים הגיעו להסדר דיוני, לפיו הנאשם הודה והורשע בכתב האישום המתוקן ונשלח לקבלת

תסקיר שירות מבחן אשר יבחן לבקשת ההגנה את ביטול הרשעתו. הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

תסקירי שירות המבחן

4.

על פי תסקירי שירות המבחן, הנאשם יליד 1997, גרוש ואב לילדה בת 3, עובד לפרנסתו בתפקיד בכיר במשרד פרסום. הנאשם סיים את לימודיו, שירת שירות צבאי חלקי, החל ללמוד תקשורת חזותית ושהה מספר שנים בניו יורק, שם עבד במשרד פרסום. כמו כן שהה מספר שנים באקוודור וחזר ארצה לאחר שאביו חלה. כיום אביו החלים. מאז עבד בתחום עיסוקו במשרדי פרסום לשביעות רצון מעסיקיו. לפני כשלושה חודשים ערך שינוי תעסוקתי ועבר למשרד גדול יותר. ממכתב שהתקבל מהמעסיק עולה כי הנאשם השתלב היטב ועומד במסגרת תפקידו בקשר עם נציגי חברות גדולות במשק אשר מקפידות על התקשרויות עם עובדים ועם נותני שירות ללא עבר פלילי. בהתאם לכך היה יורשע יתכן שלא יוכל להמשיך בתפקידו. בשנת 2013 נישא למתלוננת ולאחר כשנה הם התגרשו. מנישואין אלו נולדה בתם המשותפת. כיום הוא משלם מזונות והם משתפים פעולה בכל הנוגע לצורכי הקטינה והוא אף פוגש את הקטינה בהתאם להסדרי הראיה ביניהם. בהתייחסו לעבירה מסר כי ברקע לביצוע העבירות חילוקי דעות בנוגע להסדרי הראיה, כאשר חווה באופן מתמשך זלזול מצד המתלוננת. באותו אירוע הגיע מלווה באביו, כאשר התפתח בינו לבין המתלוננת ויכוח סביב סוגיה כספית מינורית. הנאשם תאר תחושת בושה והשפלה, ותאר כי השיח הפך לקולני כאשר פניהם היו סמוכים ולדבריו ככל הנראה ניתזו רסיסי רוק מפיו שפגעו במתלוננת והוא כלל לא התכוון לפגוע בה. גם את עבירת האיומים הסביר על רקע אווירת האיומים הכללית מצד המתלוננת שלטענתו איימה כי תמנע ממנו לפגוש את הקטינה. כיום תיאר רגיעה בקשר ביניהם. ניסיונות שירות המבחן לאתר את המתלוננת ולפגוש בה לא צלחו. שירות המבחן התרשם מנאשם בעל תפקוד תעסוקתי גבוה, אשר קשור מאוד לבתו ומבקש לשמש לה אב תומך. כמו כן עלו הרתעה שחווה מההליכים שננקטו נגדו והפקת לקחים וכן הבנה כי פעל באופן מכשיל. הנאשם מייחס לסוגיית הרשעתו בדין משקל קריטי וסבור כי יהיה בה כדי לחבל ביכולותיו להמשיך ולמלא את התפקיד בו הוא נושא כיום. שירות המבחן מציין כי מכתבו של המעסיק מרמז על כך. שירות המבחן הבין כי לא ניתן היה לפנות לקבלת אישור רשמי יותר, מבלי לחשוף בפני מעסיקיו את מצבו המשפטי. שירות המבחן התרשם כי הרשעה עלולה לפגוע בו מבחינת תעסוקתית ואף עלולה להוביל לפגיעה רחבה יותר במימד האישי. מהתסקיר המשלים עולה כי נוצר קשר טלפוני עם המתלוננת, אשר הביעה מוטיבציה נמוכה לשוחח עם שירות המבחן. על אף ניסיונות שירות המבחן להיפגש עימה על פי תנאים שיתאימו לה, לא הגיעה המתלוננת ולא יצרה כל קשר מיוזמתה. נוכח ההתרשמות כי מדובר באשה בעלת רמת תפקוד גבוהה אשר מודעת לזכויותיה ותדע לפנות לרשויות, ונוכח בחירתה שלא לשתף פעולה נמנע שירות המבחן מלבקש דחיה נוספת והמליץ להימנע מהרשעת הנאשם ועל הטלת צו של"צ.

טיעוני הצדדים

5.

לטענת ב"כ המאשימה, עוה"ד דפנה קרפל ומיכל בן דוד, הנאשם יליד 1979, תקף את המתלוננת בכך שאחז בידה, חסם את דרכה ואיים עליה מספר פעמים במועדים שונים. הערך החברתי שנפגע הינו שלווה נפשה ושלמות גופה של המתלוננת. מדובר בתקיפה של בת זוג ומכאן החומרה. מתחם העונש הינו בין מספר חודשי עבודות שירות במקרים הקלים ועד ל- 12 חודשי מאסר. במקרה דנן, חלקו של הנאשם הוא היחידי והעיקרי ואין המדובר במקרה בודד. עם זאת מהתסקיר עולות

נסיבותיו של הנאשם וכן ההבנה של חומרת מעשיו. מאז הקשר בין הצדדים סביר. המאשימה שקלה את הודאת הנאשם והתסקיר החיובי ומסכימה לטעון לענישה שחורגת לקולא ממתחם העונש ולקבל את המלצת שירות המבחן בדבר עונש של"צ. עם זאת המאשימה סבורה כי אין מקום להימנע מהרשעת הנאשם בתיק. האינטרס הציבורי בהרשעת הנאשם הינו משמעותי. המכתב שהציג הנאשם ממעבדו מרמז על אפשרות פגיעה בתעסוקתו ואולם הוא שכיר בחברה פרטית ולא מדובר בפגיעה קונקרטית וחד משמעית ועל כן עתרו ב"כ המאשימה להותיר את הרשעתו בדין ולהשית עליו צו של"צ, מאסר על תנאי וקנס.

6. לטענת ב"כ הנאשם, עו"ד אסף דוק, הנאשם אדם נורמטיבי, אב לילדה בת 3, גרוש, ללא עבר פלילי פרט לעבירה אשר התיישנה זה מכבר. מדובר במעידה חד פעמית, באירוע אחד שארע לפני שנתיים כשברקע ויכוח על הסדרי ראיית הקטינה. מדובר באירוע לא מתוכנן מתוך השפלה שחש הנאשם. בסערת הרגשות בה היה נתון הוא לקח אבן חצץ קטנה והשליך אותה. המתלוננת היתה בתוך הבניין. לא נגרם כל נזק. באשר לאיומים, מדובר במקרה שמצוי ברף התחתון. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא נמוכה. עוצמת התקיפה מצד הנאשם היא נמוכה, לא נגרמה כל פגיעה פיזית למתלוננת. מדובר באירוע שאינו מאפיין את אורח חייו של הנאשם. מאז אותו אירוע היחסים ביניהם השתפרו וכראיה לכך הובאו צילומי הודעות טקסט ממכשיר הטלפון של הנאשם. הנאשם עובד בחברת פרסום מובילה, ממכתב המעסיק (נ/1) עולה בפירוש כי הרשעה עלולה לגרום לסיום העסקתו. הנאשם נמצא בחברה פחות משנה ונמצא על תנאי. מעסיקיו יודעים על העבירה ועל ההליך המשפטי. מהתסקיר עולה כי ההרשעה תביא לא רק לפגיעה תעסוקתית, אלא גם לפגיעה תדמיתית. לפיכך עתרו ב"כ הנאשם לקבל את המלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעת הנאשם ולהשית עליו צו של"צ.

7. הנאשם הביע חרטה על מעשיו.

דין - ביטול הרשעה

8. ביטול הרשעה מהווה חריג לכלל לפיו מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין. הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית מהווה תוצאה מתבקשת של הוכחת האשמה הפלילית ונועדה להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה, שגמול עונשי בצדו. חרף הכלל האמור, המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת הכלל המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, קיימת אפשרות כי חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.07)).

9. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטרף שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

10. יישום המבחנים האמורים בדבר אי הרשעת הנאשם למקרה דנן, מעלה כי לא ניתן להסתפק באי הרשעת הנאשם בדין.

11. בכל הנוגע לסוג העבירה ונסיבותיה הרי שבנסיבות תיק זה, מדובר במקרה חד פעמי בו נהג הנאשם באלימות כלפי המתלוננת. מדובר באירוע תקיפה שהינו ברף חומרה נמוך (אחיזה בידה של המתלוננת ויריקה) וכן באיומים שנמצאים אף הם ברף חומרה נמוך אשר אירעו על רקע ויכוח באשר להסדרי הראייה של בתם המשותפת של הנאשם והמתלוננת. הגם שמדובר בעבירה חמורה אשר נושאת בחובה אלמנט של פגיעה והשפלה למתלוננת, הרי שלא ניתן לקבוע כי מדובר בעבירה שרף חומרתה אינו מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על הרשעה. מה גם שמדיניות הענישה בעבירות דומות נע ברובו סביב עונשים צופים פני עתיד ושירות לתועלת הציבור ובמקרים לא מעטים אף בוטלה ההרשעה (ראו בין היתר ת"פ (ק"ג) 21772-05-11 **מדינת ישראל נ' בלנסי** (29.4.15), ת"פ (י-ם) 14730-03-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.2.16); ת"פ (רח') 45094-10-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (28.12.15); ת"פ (ראשל"צ) 56272-05-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (18.1.16)).

12. עם זאת, באשר לדרישה בדבר הוכחת פגיעה קונקרטית בשיקומו של הנאשם סבורני כי לא עלה בידי הנאשם להוכיח פגיעה כאמור. הנאשם הציג מכתב ממעסיקו חתום על ידי מר כפיר ראובני, מנהל קריאטיב בחברת הפרסום שבה עובד הנאשם, ממנו עולה כי הנאשם עובד בחברה והינו "עובד מוערך ומסור המבצע את תפקידו לשביעות רצון הממונים עליו", וכן כי במסגרת עבודתו הוא "עומד בקשר עם נציגי חברות גדולות במשק הישראלי אשר כידוע מקפידים על העסקה או על התקשרות עם עובדים או נותני שירותים ללא עבר פלילי". עוד עולה כי "מסגרת עבודתו דורשת ממנו זמינות יומיומית מלאה והיעדרותו עלול לפגוע בתפקידו השוטף ובעבודתו בחברה" (נ/1). סבורני כי מסמך זה אינו מהווה תשתית ראייתית מספקת להוכחת פגיעה תעסוקתית קונקרטית לנאשם עקב הרשעה בדיון. מתוך המסמך עולה כי מעסיקו של הנאשם שבעי רצון מתפקודו. מהמכתב לא עולה כי הנאשם יפוטל מעבודתו בעקבות הרשעתו, אלא מצוין כי מסגרת עבודתו הוא בא במגע עם גופים אשר מקפידים על התקשרות עם עובדים או נותני שירותים ללא עבר פלילי. באשר לפגיעה אפשרית בתעסוקתו מתייחס מעסיקו של הנאשם אך ורק לשאלת היעדרותו של הנאשם מהעבודה וזמינותו המלאה. לא עולה מהמכתב כי אותן חברות דורשות מחברת הפרסום שבה עובד הנאשם מידע על העבר הפלילי של עובדיה, וממילא ספק רב אם דרישה כזו, הינה חוקית לאור הוראת סעיף 22 לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א - 1981 אשר אוסר לדרוש מידע על אודות הרישום הפלילי על ידי מי שאינו זכאי לקבלו. בהקשר זה יש לציין כי שירות המבחן סבר כי מכתב המעביד רק מרמז על הפגיעה התעסוקתית מכיון שלא ניתן היה לפנות ולבקש אישור רשמי יותר מבלי לחשוף בפני מעסיקו את מצבו המשפטי, ואולם לטענת ב"כ הנאשם, מקום העבודה מודע לעבירה ולהליכים שמתנהלים בפני בית המשפט, ומכאן שלא היתה כל מניעה לקבל מכתב אשר יוכיח את הטענה, אילו היה בה ממש. לפיכך לא ניתן ללמוד כי הרשעתו של הנאשם היא זו אשר תביא להפסקת העסקתו.

עוד נתתי דעתי לכך כי לחובתו של הנאשם הרשעה בגין עבירה לפי פקודת זכויות יוצרים אשר אמנם כבר התיישנה בינואר 2016, ואולם לא היתה בהרשעה זו כדי לפגוע ביכולתו התעסוקתית של הנאשם או בשיקומו. עוד יש לציין כי הפגיעה התדמיתית בנאשם, במימד האישי, כפי שהגדיר זאת שירות המבחן, אינה מצדיקה הימנעות מהרשעה, שאלמלא כן החריג של אי הרשעה יהפוך לכלל. זאת ועוד, נדמה כי אף לקיחת האחריות של הנאשם על מעשיו הינה חלקית, כאשר טען בפני שירות המבחן כי "כנראה שניתזו רסיסי רוק מפיו והם שפגעו במתלוננת מבלי שכלל התכוון לפגוע בה". טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם האמור בעובדות כתב האישום שבו הודה הנאשם.

13. לפיכך, באיזון בין השיקולים השונים, האינטרס הציבורי מחד גיסא, והעדר הוכחה בדבר פגיעה תעסוקתית קונקרטית מאידך גיסא, לא נמצאה עילה ראויה להימנע מהרשעה.

דין - קביעת מתחם העונש ההולם

14. כתב האישום מתאר מקרים שאירעו בסמיכות זמנים כחלק מאותה מסכת עבריינית וניתן לראותם כאירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע בגינו **מתחם עונש הולם אחד**.

15. במקרה דנן, **הערך החברתי** אשר נפגע בעבירות האלימות הינו זכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו, ובפרט של אדם בתוך ביתו ומפני בני משפחתו. הערך הנפגע בעבירות האיומים הינו פגיעה בשלוות נפשו של אדם.

16. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן הינה ברף נמוך. נוכח אופי התקיפה (אחיזה ביד ויריקה) ואופי האיומים שהינם ברף הנמוך.

17. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב החל ממאסרים על תנאי וכלה בעונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות (לעניין זה ראו בין היתר רע"פ 3629/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.5.11); ע"פ (מח' חי') 2350-02-13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.11.13); עפ"ג (מח' י-ם) 46599-01-15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.3.15); ת"פ (רח') 18779-10-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (28.1.14); ת"פ (נת') 36202-02-12 **מדינת ישראל נ' קבסה** (10.4.13); ת"פ (ת"א) 59862-01-12 **מדינת ישראל נ' כהן** (5.6.13)).

במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לכך שבעת שהגיע הנאשם, יחד עם אביו, לאסוף מהמתלוננת את הקטינה, ולאחר שמסרה אותה המתלוננת לנאשם, הלך אחריה הנאשם אל תוך הבניין, אחז בידה, החל לגדפה, ירק על פניה ומנע ממנה להיכנס למעלית בכך שחסם את דרכה באמצעות גופו. באותן נסיבות נכנס האב ללובי הבניין והוציא את הנאשם החוצה. אז נטל הנאשם אבן והשליכה לכיוון המתלוננת, אולם פגע בחלון הזכוכית של הבניין. בהמשך שלח הנאשם למתלוננת מסרון ובו צילום מסך בו הוא פונה לביטוח הלאומי בשל התעללות המתלוננת בקטינה, תוך שהוא רושם לה "תמיד אני אקדים אותך". וכן שלח הנאשם למתלוננת מסרון ובו כתב כי יתקשר לאחותה ואביה וכן "בואי נחזור לימים האלו", "השכנים ברעות בטח התגעגעו אליי". מעשיו של הנאשם נעשו על רקע ויכוחים בינו לבין המתלוננת לגבי הסדרי ראיית הקטינה.

18. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורני כי **מתחם העונש ההולם** הינו החל ממאסר על תנאי ועד ל- 8 חודשי מאסר בפועל.

19. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא.

גזירת העונש המתאים לנאשם

20. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לכך שהנאשם הינו יליד 1979, אב לילדה בת 3 וגרוש. הנאשם נטל אחריות על מעשיו והביע חרטה. כמו כן מאז קרות האירועים המתוארים בכתב האישום, אשר אירעו באוגוסט 2015, יחסיהם של המתלוננת והנאשם השתפרו והם כיום משתפים ביניהם פעולה בכל הנוגע לגידול בתם המשותפת. כמו כן לחובתו של

הנאשם הרשעה בגין עבירה לפי פקודת זכויות יוצרים אשר התיישנה בינואר 2016.

21. עוד יש לתת את הדעת לשיקול הרתעת היחיד בגדרו של המתחם, וזאת בשים לב ליחסיו עם המתלוננת על רקע שיתוף הפעולה הנדרש מהם באשר לבתם הקטינה.

22. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש של צו של"צ בהיקף נמוך יותר מזה שהומלץ על ידי שירות המבחן.

סוף דבר

23. אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 120 שעות על פי תוכנית שתגובש על ידי שירות המבחן. שירות המבחן יגבש תוכנית ויעבירה לאישור בית-המשפט תוך 45 ימים, ללא צורך בדיון נוסף.

ב. 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שנתיים מהיום על עבירה מהעבירות בהן הורשע.

ג. פיצוי בסך 500 ₪ למתלוננת. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 1.6.17 ויועבר למתלוננת על פי פרטים שתמסור המאשימה. לבקשת הנאשם אני מורה כי ככל שקיימת הפקדה בהליך המ"ת, ישולם הפיצוי מתוך ההפקדה, והיתרה תושב למפקיד, לאחר היות גזר הדין חלוט, ובכפוף לכל הוראה חוקית.

מובהר לנאשם כי ככל שלא תגובש תוכנית השל"צ, או שלא יבצע את השל"צ כנדרש, ניתן יהיה להפקיעו ולשוב ולגזור את דינו.

מזכירות בית המשפט תמציא העתק גזר דין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ג ניסן תשע"ז, 09 אפריל 2017, בנוכחות הצדדים.